

Měsíční Aktuality Naší fArnosti

5 • 2015

11. ročník

Časopis římskokatolické farnosti Ostrava–Třebovice

Poděkování

Devatenáctého dubna při velké nedělní mši svaté se rozloučil s aktivním působením v našem kostele dlouholetý varhaník pan **Eduard Bystroň**.

Od roku 1973 až do dnešních dní pravidelně doprovázel hrou na varhany mše svaté o nedělích i ve všední dny, hrával na svatbách, pohřbech, určitou dobu taky vedl místní pěvecký kostelní sbor.

Ještě jednou ze srdce děkujeme panu Edovi za více jak čtyřicetiletou obětavou službu a vyprošujeme mu do dalších let života pevné zdraví a hojnost Božího požehnání!

Foto na titulní straně:

Socha Panny Marie nad hlavním vchodem našeho kostela

Sešli svého Ducha a obnovíš tvář země...

V měsíci květnu nás čeká velická událost, na kterou se připravujeme již od září – udělování svátosti biřmování.

Svátost biřmování, jak jsem už psal v prázdninovém úvodníku minulého roku, je svátostí, která upevňuje, utvrzuje a posiluje člověka v tom, co v něm bylo započato křtem. Je to svátost duchovní dospělosti, čili **převzetí spoluodpovědnosti za církev a farnost**, kdy člověk už není jen pasivním příjemcem duchovních dober, ale sám začíná být v církvi činný a aktivní.

Já hluboce věřím, že při každém udělování svátosti biřmování se něco ve farnosti pohne, změní, poroste. Vždyť ne nadarmo přece zpíváme: „Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnovíš tvář země...“. Hospodin chce znova a nově seslat svého Ducha a obnovit i tvář naší farnosti, aby se stala:

- místem kontaktu s živým Kristem;
- místem, kde má každý svou osobní Bibli, ze které rád čte;
- místem, kde se člověk nábožensky formuje i skrze duchovní literaturu (alespoň Katolický týdeník ☺);
- místem, které je lákavé pro mnoho hledajících;
- místem, kde je krásná liturgie, kde funguje mnoho společenství, kde se prokazují skutky lásky druhým (charita);
- místem, kde se nebojíme o Kristu svědčit...

Je to příliš naivní či náročné? To bude

záležet na nás. Duch svatý to má ve své moci, jde jen o to, nakolik se my Jemu otevřeme.

Na závěr bych rád podtrhl to, že každý máme nějaký dar, který ovšem nemáme pro sebe, ale pro službu celému společenství. Zanedlouho bude biř-

movaná i naše vozíčkářka Kačka Kapičová, kterou možná vídáte v neděli na velké mši před lavicemi. Její služba pro naši farnost je **přímluvná modlitba**. Vzadu se jednou za čas objeví košík, do kterého můžete psát své prosby, a Kačka se bude za ně přimlouvat svou modlitbou i utrpením... A to jsou chvíle, kdy se hendikep může stát darem...

Kačko, díky za tuto službu, díky za tvé nasazení pro farnost i touto formou!

Hojnost darů Ducha svatého pro nás pro všechny vám přeje o. Lukáš.

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

2. května – sobota
3. května – neděle
6. května – středa

10. května – neděle
14. května – čtvrtek
16. května – sobota

17. května – neděle
20. května – středa
24. května – neděle
26. května – úterý
31. května – neděle

Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve

5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Památka sv. Jana Sarkandra, kněze
a mučedníka

6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka,
hlavního patrona Čech

7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Památka sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze

Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

Památka sv. Filipa Neriho, kněze

Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

▲ podle Liturgického kalendáře zpracoval Jarek Martykán

MALÁ KATECHEZE

Přijímání V.

Vážení čtenáři, minule jsme nahlédli do Katechismu katolické církve, abychom se zaměřili na to, jak se tento významný dokument zmiňuje o eucharistii. Tentokrát budeme pokračovat v podobném duchu, ale vstoupíme na půdu církevního práva. Co nám o přijímání říká Kodex kanonického práva?

Již v úvodním kánonu věnovanému eucharistii se o ní hovoří jako o „nejvznešenější svátosti“ (CIC, kán. 897). A kánon následující zdůrazňuje jako samozřejmost, že křesťané mají eucharistii v té největší úctě a také to, že tuto svátost často přijímají, čímž jí právě tu největší úctu prokazují (Srov. CIC, kán. 898).

Důležité je ustanovení kánonu 912, který říká, že přijímání je svatým právem

každého pokřtěného a není-li nějaká právní překážka, musí být k přijímání připuštěn. Podstatné u této svátosti je, že na rozdíl od křtu, který je udělován již dětem po narození, se zde předpokládá dostatečná míra poznání a schopnost rozlišení od jiných pokrmů. Přijímání musí taktéž předcházet náležitá příprava (Srov. CIC, kán. 913).

Často se hovoří o povinnosti věřícího přijmout eucharistii alespoň jednou v roce. Tato povinnost je nám přímo, a nebojme se říci nekompromisně, uložena kánonem 920. A pozor, kodex v tomtéž kánonu hovoří o tom, že nemůže-li věřící přijmout eucharistii ze spravedlivého! důvodu během roku, je povinen učinit tak v době velikonoční.

Zde by možná mnozí z nás mohli zpytovat svědomí ohledně „spravedlivých“ důvodů, které nám brání chodit k přijímání v průběhu roku.

Jako každé právo, tak i právo církevní pracuje s tresty. Byl-li člověk exkomunikován či stížen interdiktem (jedná se o zákaz přijímat svátosti), pak se ke svatému přijímání připustit nesmí. Rovněž se však k němu nemají připustit tzv. veřejní hříšníci, tedy ti, u kterých je zcela zjevné, že žijí v těžkém hříchu bez snahy o změnu této situace (Srov. CIC, kán. 915).

Tolik výběr z některých ustanovení Kodexu kanonického práva. Eucharistie samozřejmě nesmí být nikdy legalisticky zúžená, je však třeba přijmout, že největší poklad církve musí být chráněn i určitými právními pravidly, byť je samozřejmě nekonečně převyšuje.

Pozn. V textu je pro kodex použita latinská zkratka CIC – Codex iuris canonici, která se takto při citacích obvykle používá.

▲ Lukáš Volný

AKTUALITY Z FARNOSTI

1. Ministrantský den v kněžském semináři Olomouc – sraz v 7.00 h na nádraží ve Svinově, návrat kolem 17.00 h
2. Děkanátní pouť do Frýdku za nová kněžská povolání a posvěcení rodin spojená s návštěvou kostela sv. Jana a Pavla v Místku. Odjezd auty v 15.00 od fary
6. Modlitby otců – v 18.00 h v kostele u svatostánku
9. Pěší pouť farníků na Svatý Hostýn
14. Slavnost Nanebevstoupení Páně – mše sv. v 18.00 h
17. Udělování svátosti biřmování – při mši sv. v 9.30 h
23. Svatodušní duchovní obnova pro mládež – od 14.00 h na faře, Svatodušní vigilie večer ve 20.00 h
24. Slavnost Seslání Ducha Svatého. Odpoledne smažení vaječiny v orlovně
29. Noc kostelů
31. Sbírka na rekonstrukci fary s pozváním do Kavárny na staré faře, zároveň Den dětí na farní zahradě

Po celý měsíc květen budou v kostele „**májové pobožnosti**“ před či po mši sv., o nedělích v 17.00 h u sochy Panny Marie u třebovického parku.

Ve čtvrtek 4. června bude Slavnost Božího Těla, kterou budeme letos slavit jako vrchol eucharistického kongresu ve farnostech.

SVATÝ MĚSÍCE

Richard Pampuri – lékař, řeholník

Jedním z „nejmladších“ světců katolické církve byl Richard Pampuri. Papež Jan Pavel II. svatořečil lékaře a člena řádu milosrdných bratří svatého Jana z Boha roku 1989.

Richard Pampuri se narodil 2. 8. 1897 v Trivolzio blízko Pavie v Itálii jako desátý z jedenácti dětí. Byl pokřtěn jako Erminio Filippo. Brzy ztratil oba rodiče a vyrůstal u dědečka. Byl vychováván v lásce k Bohu. Ve škole se velmi dobře učil. Vystudoval gymnázium a pak pokračoval na univerzitě v Pavii, kde studoval od roku 1915 medicínu. Zde se aktivně zapojil do práce katolického sdružení »Severinus Boetius«, určeného k vzájemné podpoře věřících studentů.

V roce 1917 narukoval Erminio jako sanitář do právě probíhající 1. světové války. Jeho odvážným činem byla záchrana nedostatkového obvazového materiálu, při které utrpěl závažné onemocnění plic.

Erminio Filippo již dříve měl touhu vstoupit do kláštera. Řekl o ní své sestře Marii Longině, která se stala františkánkou a odešla do misí v Egyptě. Erminio později prý alespoň na čas vstoupil do třetího řádu sv. Františka, kde přijal jméno Antonín.

V roce 1921 odpromoval a usadil se jako oblastní lékař v Morimondo, kde působil šest let. Svou sestru v dopise prosil, aby se za něj modlila, aby vždy viděl ve

svých pacientech trpícího Krista. Byl velmi obětavý a měl velkou lásku k těm, které ošetřoval, zvláště k chudým, kterým pomáhal a věnoval větší část svého jmění.

Dne 6. června 1927 v něm uzrálo dlouho plánované rozhodnutí: podal žádost o přijetí u milosrdných bratří a skutečně 22. června vstoupil v Miláně do řádu. Ihned přijal nové jméno Richard. I v novém řádě pak Pampuri pracoval

jako lékař. Všichni chodili rádi k lékaři, který byl skromný a vždycky ochotný pomoci. Nepovažoval za pokořující ani ty nejnížší služby a byl při nich šťastný. Někdy se na přání ošetřujících lékařů podílel na stanovení diagnózy pacientů. Lékařské nadání pak více využil, když mu byla předána

ambulance pro chudé. Spojoval modlitbu s prací.

Na přelomu 20. a 30. let minulého století začíná v Itálii sílit nastupující fašismus. Myšlenkový svět fašismu byl pro něj nepřijatelný, proto vystoupil z organizace úředních lékařů s odůvodněním, že svou věrnost k vlasti může osvědčit jiným způsobem, který lépe odpovídá jeho mravním zásadám. Z jeho slov si můžeme připomenout výzvu: *„Neboj se pravdy, neboť kde je pravda, tam je Bůh. Bůh nás volá k pravdě, ke světlu a k dobru i ke štěstí a k pokoji v tomto životě, pokud se svěříme jeho milosrdné prozřetelnosti. Jeho slovo nekla-me.“*

Velký počet nemocných vyčerpával jeho síly, ale on se nešetřil, nic neřekl. Byly na něho přenášeny stále nové úkoly včetně vzdělávání spolubratrů. Asi v roce 1929 začal chrlit krev. Nemocen pak ještě několik měsíců před smrtí vedl zubní ambulanci. Bratr Richard Pampuri zemřel ve svých 32 letech v nemocnici v Miláně.

Rozloučit se s ním přišlo velké množství lidí. Na jeho náhrobku je nápis: „Ve světě i v klášteře byl andělsky čistý, obětavě zbožný a apoštolsky činný.“ Papež Jan Pavel II. Richarda Pampuriho — lékaře, který zvolil Boha, blahorečil roku 1981 a kanonizoval 1. 11. 1989.

▲ podle internetu a knihy *Rok se svatými* zpracovala Majka Dostálová

Zrníčka z Bible

Požehnáno buď jméno Boží od věků až na věky. Jeho moudrost i bohatýrská síla. On mění časy i doby, krále sesazuje, krále ustanovuje, dává moudrost moudrým, poznání těm, kdo mají rozum.

Daniel 2, 20–21

Nenatahuj ruku v touze brát, a neschovávej ji, máš-li dávat.

Sírachovec 4,31

Vždyť Hospodin je plný slitování a milosrdný, odpouští hříchy a zachraňuje v čas soužení.

Sírachovec 2,11

Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudý vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.

Matouš 7,13–14

STODESÁTÉ VÝROČÍ

Dějiny třebovické farnosti (2. díl)

Osobnost P. Antonína Machálka a proces zřízení farnosti v letech 1901–1905

Vývoj Třebovic na přelomu 19. a 20. století a s ním související proces vzniku samostatné farnosti byl poznamenán důležitými činiteli. Dosud ryze zemědělský charakter Třebovic se postupně proměňoval a vesnice nabývala tváře příměstské průmyslové obce. První etapa industrializace Třebovic nebyla nijak převratná. Podílel se na ní narůs-

tající počet dělnického obyvatelstva doprovázený existencí lihovaru v obci s nově zřízenou draslárnou (zde se zužitoval odpad z lihovaru). Také počet obyvatel se v Třebovicích zvyšoval. V roce 1890 žilo v obci 701 obyvatel, v roce 1900 to bylo 832 obyvatel a konečně v roce 1910 (to již existovala obnovená třebovická farnost) zde žilo

1067 obyvatel. Další fáze zakládání průmyslových podniků v obci nastala po roce 1920.

K vyfaření Třebovic bylo zapotřebí především finančních prostředků, vlastní budovy fary, povolení příslušných úřadů, osoby faráře a vůle místních věřících. Zřízení duchovní správy v Třebovicích mělo dopomoci dědictví po martinovském poklasném Ludvíku Vitáskovi. Ludvík Vitásek odkázal pro tento účel před svou smrtí 12 000 korun (korunová měna 1892–1918), a to na základě rozmluvy s třebovickým výměnkářem (hospodářem na odpočinku) Šrámkem. Ten totiž tušil Vitáskův záměr věnovat peněžní obnos porubskému či plesenskému kostelu, a využil proto situace ve prospěch Třebovic. Ludvík Vitásek zemřel dne 20. prosince 1891 a o rok později během vyřízení poslední vůle se kapitál zvýšil o 1 000 korun. Toto jmění, které do roku 1899 vzrostlo na částku 19 190 korun, spravoval farní úřad v Porubě.

Velký zlom ve sledovaném období nastal dne 25. září 1899, kdy byl ustanoven P. Antonín Machálek porubským farním vikářem. V roce 1900 se po odchodu faráře P. Augustina Košaného do důchodu stal P. Machálek administrátorem farnosti (takto spravoval farnost do 27. února 1901, kdy se porubským farářem stal dosavadní polskoostravský/slezskoostravský farní vikář P. Josef Bystřičan). S příchodem P. Machálka nastala vhodná doba pro vznik farnosti v Třebovicích a místní obyvatelé si tohoto faktu byli plně vědomi. Z tohoto důvodu započali s P. Machálkem aktivně jednat a požádali jej o radu, jak si

v této věci počít. Taktéž na základě jeho doporučení bylo na shromáždění zastupitelstva městyse Třebovic dne 27. ledna 1901 vysvětleno, proč je zapotřebí samostatné farnosti a jaké jsou příčiny vedoucí k těmto úvahám. Především se jednalo o nedostačující kapacitu dosavadního farního kostela sv. Mikuláše v Porubě. Dále byla dostupnost farního kostela pro starší generaci přeci jen obtížná. Pro zřízení duchovní správy v Třebovicích hrálo roli hlavně několik příznivých faktorů. Na území Třebovic se nacházel kostel (dosud filiální), obec měla hřbitov, dále vlastnila finanční prostředky a už byl zakoupen pozemek pro výstavbu farní budovy. Na základě rozhodnutí lednového jednání obecního zastupitelstva měla být k olomouckému arcibiskupovi P. prof. ThDr. Theodorovi Khonovi vyslána tříčlenná deputace ve složení František Galus (starosta), Vilém Gebauer a Antonín Šrámek (zástupci obce). Následně byly dne 8. února 1901 vydány olomouckou konzistoří podmínky ke zřízení duchovní správy. Základními předpoklady měly být prostředky k postavení fary, která měla být vybudována v blízkosti kostela, dosavadní porubský farář měl vyjádřit své podmínky vyfaření Třebovic. Měly být zdůvodněny kanonické (církvní) argumenty ke zřízení farnosti a Třebovice si také měly vyžádat vyjádření obcí náležících k porubské farnosti. Zatímco olomoucký arcibiskup dal svolení k vyfaření Třebovic, bílovecký děkan pochyboval o opatření potřebných prostředků. To ale nebránilo P. Machálkovi a třebovickým obyvatelům v pokračování

čování započatého díla v nadšené atmosféře.

P. Machálek ihned zorganizoval devítidenní pobožnost, aby se zamýšlené cíle splnily. Byly pořádány sbírky a následně započala ještě v roce 1901 oprava exteriéru i interiéru kostela pod vedením stavitele Beiera ze Svinova. V roce 1902 byla zednickým mistrem Urbíšem z Mokřých Lazců vystavěna farní budova. Dalším úspěchem roku 1902 bylo svolení vyfaření Třebovic ze svazku obcí porubské farnosti farářem P. Josefem Bystřičanem. Žádal však roční poplatek 66 korun 81 haléřů jako náhradu z příjmů z ohlášek, oddavek, pohřbů a dalších církevních úkonů. U příležitosti svátosti biřmování v roce 1902 navštívil dne 4. dubna třebovický kostel olomoucký arcibiskup P. Kohn a v následném roce dne 15. července oznámil arcibiskupský ordinariát potřebu zřízení duchovní správy v Třebovicích.

Povolení ke zřízení samostatné farnosti bylo uděleno notářským spisem dne 30. července 1904 a potvrzeno arcibiskupskou konzistoří 30. srpna (uvádí se také datum 30. května) 1905 a zemskou slezskou vládou dne 18. listopadu 1905. Těmito úředními úkony bylo vše připraveno k vypsání konkurzu na místo duchovního správce. Mělo se za to, že se

farářem stane bývalý porubský kaplan P. Machálek, který měl na zřízení farnosti velké zásluhy. Ten ale 25. srpna 1901 odešel působit jako expozita (lokální kaplan) do vesnice Podhoří (dnes součást města Lipník nad Bečvou) a dne 30. ledna 1905 oznámil, že se nebude ucházet o místo faráře v Třebovicích v důsledku zhoršení svého psychického stavu. Třebovickým farníkům zaslal list, ve kterém radil: *„Nepozbývejte pevné důvěry v prozřetelnost Boží, které často a nápadně jste mohli pozorovati při vaší záležitosti, a zajisté všemohoucí Bůh při vaší svaté trpělivosti, ku které vás napomínal nejd. arcipastýř, přivede práci vaši ku šťastnému konci pro vás i vaše potomky.“* P. Machálek se i nadále zajímal o osudy třebovických farníků a naposledy vydechl 3. ledna 1938 v ústavu pro nervově choré v Kroměříži. Byl pohřben ve své rodné obci (narozen 1867) – Ostrožské Nové Vsi (dnes ve Zlínském kraji) – a na jeho poslední cestě ho doprovodil jeho přítel, třebovický zahradník Ferdinand Lička. Podle třebovických věřících byl výborný zpovědník a kazatel (vysvěcen 1894). Jako organizátor náboženského života dovedl jejich dávný sen do zdárného konce, k jehož úplnému naplnění došlo v roce 1906.

▲ Pavel Březinský

STŘÍPKY

Setkání s Ježíšem jako s naším přítelem (část 6.)

Záznam z exercicií, které vedl v Národním centru Fatimského apoštolátu v ČM Fatimě v Koclířově u Svitav Fr. Elias Vella, O.F.M. Conv., exorcista z Malty

Chtěl bych teď skončit něčím, co mě opravdu plní nadšením, když o tom

přemýšlím. V listu Římanům Pavel říká, že Duch svatý se za mě přimlouvá.

V listu Židům nacházíme slova, že Ježíš je přímlovcem za mě. Dovedete si představit, jak jste důležití? Ježíš se za tebe modlí, Duch svatý se za tebe přímlová. Jak by ti pak Otec nemohl dát to nejlepší? Když se Ježíš za tebe modlí, Duch svatý se za tebe přímlová a jistě je tam i Maria, která se také přímlová, chudák Otec, který je takto bombardovaný ze všech stran, aby ti pak nedal to nejlepší. Je to věc, která nás opravdu může naplnit štěstím. Je to láska, kterou k nám Bůh cítí. Bůh nás tolik miluje, proto sv. Pavel říká: „*Radujte se, znovu říkám, radujte se stále. Protože všechno naše utrpení je ničím proti tomu, co nám Bůh dává.*“

Pane, já ti za to skutečně chci poděkovat. Chci ti poděkovat za tu dobrotu a lásku, kterou máš ke každému z nás. Prosím tě, Pane, abys otevřel každého z nás pro Duha svatého. Abychom tě mohli nejenom cítit, ale skutečně zakoušet tvoji přítomnost ve vztahu s tebou. Přijď, Duchu svatý, přijď. Přijď a roztav mě, vytvaruj mě, naplň mě a použij mě. Pane, tady jsem, odevzdávám se do tvých rukou a děkuji ti. Amen.

A teď bych chtěl mluvit o modlitbě chvály, protože jsem si jistý, že chvála je jedním z nejdůležitějších rysů naší modlitby. Čím větší děláme pokroky v důvěrném vztahu s Bohem, tím pocítujeme větší potřebu chválení Boha. A v chválení Boha je velká moc. Můžeme říct, že ten důvěrný vztah s Bohem způsobuje, že chci Boha chválit úplně za všechno.

A vy mi můžete namítat: ale jak mám chválit Boha, když kolem mě nic nefunguje? Chci vám dát příklad, abyste

viděli, co to znamená chválit Boha i navzdory všem těžkostem, ve kterých žijeme.

Představme si skupinu horníků, která pracuje velmi hluboko pod zemí. A v tu chvíli se stane něco strašného. Veliká masa zeminy zavalí vstup do místa, kde ti dělníci pracují. Oni jsou teď ve tmě a nevědí, jak se z toho dolu mají dostat. Ti, kteří jsou na povrchu mají mapu, na které jsou zachyceny všechny cesty v dole, i ty nejmenší cestičky, i ta zavalená. Snaží se najít způsob, jak ty dělníky dostat ven. Říkají těm zavaleným horníkům: teď musíte poslouchat naše příkazy. Musíte jít tam, kam vám řekneme, abyste šli. Je to velmi riskantní, někdy budete muset lézt, bude tam voda, budete muset projít tou vodou, ale jsme připraveni vás zachránit. Dá se říct, že ti horníci se dají rozdělit do tří skupin.

První skupina to jsou ti, kteří jim nevěří. „Nevěříme, že oni nás mohou zachránit.“ Je to všechno jenom proto, aby nás povzbudili, dodali odvalu. Ale my jsme odsouzeni tady zahynout. Takže tito horníci si vůbec nevšímají toho, co jim ti z venku radí a kam je směřují. Prostě si sednou na zem a čekají na smrt. A to je také první skupina křesťanů, kteří už nevěří v Boha. A ze zkušenosti víme, že mnoho z nás prochází touto fází. Může to být váš manžel, syn, vaše dcera, přátelé, kteří už nevěří. Už nevěří, že Kristus by mohl být spasitelem jejich života. Říkají: jsme odsouzeni k zahynutí. Už nevěří.

Ta druhá skupina se rozhodne riskovat a rozhodnou se jít. Ale zjistí, že je to příliš riskantní a příliš obtížné. Začínají

vidět, že budou muset lézt po stěnách a procházet vodou. A v jedné chvíli jsou tím unaveni. Ohlížejí se zpátky. Nakonec si řeknou: ti naši přátelé si vybrali to nejlepší, když už umírají, tak při tom odpočívají. A zastaví se. To je druhá skupina. My známe mnoho lidí, kteří patří do této druhé skupiny. Kolik lidí jezdí na duchovní cvičení, ale nevydrží až do konce. Ztratili odvahu. „Doufal jsem v něj, ale on mi nic nedal. Stále zůstávám v temnotě.“

Ptáme se: když budu následovat Ježíše, bude můj život lepší? Pořád se objevují

nové problémy. Vůbec nejsem uzdraven, a nevidím, že by se cokoliv zlepšilo. Kolik lidí začalo chodit do nějaké modlitební skupiny nebo do nějakého kroužku a teď už tam nechodí. Zastaví se uprostřed cesty. Lidé Izraele, kteří říkají Mojžíšovi: vraťme se zpátky do Egypta, my víme, že Egypt byl pro nás zemí otroctví, ale když už nic jiného, měli jsme tam alespoň chleba a zeleninu. Ale tady je to horší, jsme v poušti. A obrátí se zpátky a zastaví se. To je druhá skupina. (*O třetí skupině příště.*)

▲ připravil Radim Prokop

O hledání Boha

Princezna Diana kdysi řekla: „V tom manželství jsme byli tři, bylo tam trochu těsno.“ (myšleno ona, Charles a jeho milénka). V manželství by měli být jen dva.

Vztah s Bohem je jako manželství. Někdy to jde dolů, někdy to jde nahoru. Ale je to vztah dvou, Bůh (můj Otec) a já. Určitě se shodneme na tom, že Bůh nás nekonečně miluje a chce pro nás jen dobré věci. Ale co když se nám v životě dějí zlé nebo špatné věci? A co když se upřímně a poctivě snažíme, a přesto se nám nedaří, např. v práci nebo ve vztazích? Čí je to vina? Kdo z nás udělal chybu? Já nebo Bůh?

V takových špatných nebo těžkých chvílích si bereme na pomoc „toho zlého“, „to ten zlý“, „ten zlý působí“, „ten zlý je všude“, a snažíme se hodit vinu na někoho „třetího“. Tím se jakoby z problému „vyvlečeme“. Já se upřímně snažím, takže dobrý. Bůh je vždy 100% dobrý a „ten zlý“ mi to kazí.

Ale není najednou v tom našem vztahu s Bohem trochu těsno? Nejsme tam najednou tři, místo toho, abychom tam byli jen dva? ☺

Bůh nás miluje tak moc, že nám dal právo se svobodně rozhodnout, jak zareagujeme. V každém okamžiku se můžeme rozhodnout, co si pomyslíme, co řekneme, jak se budeme cítit... A pokud nám Bůh dává jen dobré věci, tak bychom vše měli začít vnímat jako dobré. Fakt, že si myslíme opak, není chyba „toho zlého“, ale našeho vlastního úsudku. Naštěstí Bůh nám i přesto naši svobodnou vůli nebere a jen láskyplně čeká, až si to vše uvědomíme a sami se znovu rozhodneme ho následovat.

Pokud se skutečně naučíme vidět dobro úplně ve všem a úplně za vším, pak se pomalu začneme přibližovat k nebeskému království.

▲ Aneta Cholevová

Není evangelizace jako evangelizace

Při zapisování nových knih do evidence naší farní knihovny jsem otevřela útlou knížečku Michelle Moran **Evangelizace s odvahou a citem**.

Dovolím si citovat pár vět z kapitoly *Pracoviště*:

„Kromě sendvičů nosíval v podpaží i velkou Bibli. Během svačinových pauz citoval z Písma a svým kolegům přednášel svá minikázání. Na ně to, velmi jemně řečeno, neudělalo žádný dojem a přáli si, aby se zase vrátil ke svému životu hipíka, který kouří omamné látky. To se s ním totiž dalo lépe vycházet.“ ... „Můj manžel pracoval nějakou dobu jako dělník na stavbě. Brzy si všiml, že odnášení různého materiálu k domácímu použití se mezi jeho kolegy považovalo za „zaměstnanecké výhody“. Stál před dilematem: měl dělat totéž a být tak „jedním z chlapů“, anebo poslechnout své svědomí a prostě říci: „Děkuji, nechci“? Po nějakém čase jeden z mužů na stavbě, který chování mého muže sledoval, poznamenal: „Ty seš takovej jinačí. Co tě k tomu vede?“ To pro mého muže byla příležitost sdílet svou víru. Lidé mu naslouchali, protože si už předtím získal jejich respekt.“

A druhá citace z kapitoly *Rodina*:

„Vzpomínám si na setkání se sousedkou, která se velmi hněvala na svého manžela, který zase konal „skutky lásky“ a šel vymalovat dům jednoho starého muže. Hlasitě si pak povzdechla: „Já už čtyři roky čekám na to, až vymaluje náš obývák!“ Byl to nepochybně jeden z případů, kde láska k bližnímu měla začít doma. Svůj vztah musíme prokazovat především těm, kteří jsou nám nejbližší.“

V knížce se dočteme, jak sdílet svou víru, jak navázat kontakt, jak vydávat svědectví, ale i čeho se vyvarovat, nechceme-li druhé spíše odradit. Dobrý evangelizátor nemusí být vždy skvělým kazatelem, ale musí být především dobrým a příjemným člověkem a křesťanem, který dokáže lidi kolem sebe přesvědčit o tom, že podle evangelia skutečně žije, že jeho křesťanství je prostě pravdivé. Jednoduše řečeno – nejúčinnější evangelizací by měl být náš příklad křesťanského života. Těžko přesvědčíme někoho o správnosti svých slov, jestliže jsou v rozporu s našimi činy.

▲ Broňa Volná

Liliovník tulipánokvětý

V třebovickém parku je od r. 1989 chráněn mohutný rozložitě urostlý zdravý liliovník tulipánokvětý.

Nachází se uprostřed travnaté plochy před sochou L. van Beethovena. Jeho výška dosahuje 28m a obvod kmene přesahuje 3,5m.

V květnu a po celý červen bude postupně rozkvétat tisíce květy, které měří až 6cm a mají tvar tulipánu. Kolem každého tulipánu je šest žlutozelených korunních lístků. Květy přechází do nažek a zůstávají do další sezony. Listy mají čtvercový tvar s protaženými rohy

do cípů, což připomíná lyru a odtud je odvozen i jeho latinský název – *liriodendron tulipifera*. Stáří stromu se odhaduje na 180 let.

Důvodem ochrany třebovického stromu je za-

chování exotické dřeviny s vysokou estetickou hodnotou s nezaměnitelnými květy. V Ostravě roste jediný.

Nenechte si ujít, brzy pokvete.

▲ Božena Musialková

Madona Hostýnská

Jsou něžné oči Tvé, Madono z Hostýna,
na hory vrcholku, kde nebe začíná,
kam vedou kroky těch, kdo léky hledají
na rány bolavé, skrývané potají
ve stinných zákoutích Svatého Hostýnka,
kde kvete úleva, kde čeká maminka,
co umí potěšit, pohladit po hlavě
ve světě záludném, v těžkostí záplavě –
Madono z Hostýna.

Jsou něžné oči Tvé, Madono z Hostýna,
jak barva kopretin, jež spadly do klína
Popelce v Nazaret (viz báseň Renčovu),
jak vůně fialek podél cest k domovu,
jak oči snoubenek, co prsten dostaly,
jak slzy radosti, zářné jak krystaly,
jak slova díky, jež nelze rtům vyslovit,
jak život vzkříšený, který lze věčně žít,

v němž všechno překrásné vždy znovu začíná,
jak v dlouhém čekání radostná novina,
Madono z Hostýna.

Jsou něžné oči Tvé, Madono z Hostýna,
jak vlna jehňat a jak ruka mámina,
jak chleby pečené růžově do zlata,
jak větve jabloní, nesoucí poupata,
jak lány obilí, co zrají na Hané,
jak sladké hrozny, vždy v podješen trhané,
jak malých koťátek tichounké předení,
jak sonet jehněd pro předjarní Vzkříšení,
Madono z Hostýna.

Pro něhu očí Tvých, Madono z Hostýna,
pro hebkost trávy, v níž sladce se usíná,
pro samet jehněd a pro vůni fialek,
pro prsty věží, co sahají do dálek,
pro blesky v dlaních Tvých, co ďábla zahnały,
pro vodu živou, co teče tu ze skály,
pro zvonů libý zvuk, jas krojů z Moravy,
pro pestrých šátků žen barevné záplavy,
pro hudbu žesťů a pro vlání praporů,
pro tiché ANO přes všechna NE záporů,
pro teplo potěchy, jehož jsi příčina,
kladu Ti děkovnou kytici do klína,
Madono z Hostýna.

-Moravské Madony, Libor Koval-

ROZHOVOR

Lidé v naší farnosti

Milí čtenáři, dnešní rozhovor bude poněkud specifický. Mohli bychom ho také s nadsázkou nazvat „syn zpovídá matku“. Pomyslnou „obětí“ této pravidelné rubriky se totiž stala paní Bronislava Volná. Mnozí ji znají především z farní knihovny, ale jak se dále dočtete,

podílí se na životě farnosti i mnoha jinými činnostmi. Zkrátka, jistě si zaslouží být zařazena mezi nejaktivnější farníky. Ale snažili jsme se jí položit i dotazy, které se dotýkají její životní profese.

Ve farnosti jsi velmi aktivní. Můžeš vyjmenovat alespoň ty nejdůležitější služby, na kterých se podílíš?

Většina činností či pomoci ve farnosti, kterých jsem se zúčastňovala, byla po mnoho let „kolektivním dílem“ našeho spolčá; tedy společenství střední, dnes již starší, generace. Pokud se něco dělo, vždy jsme byli u toho. Byla jsem jedním kolečkem v celém tom soukolí, někdy snad i trochu „pohonným motorkem“ ☺, protože jsem vlastně byla spoluzakladatelkou tohoto našeho společenství. Nemluvím o sobě ráda, ale pokud chceš, abych byla konkrétní, tak co mi zbývá. Jsem členkou redakční rady farního časopisu Mana, členkou pastorační rady, jednou z knihovnic, několik let jsem mívala na starosti Noc kostelů, na začátku roku vždy dělávám „rozvrh hodin“ pro úklid kostela a fary a poslední akcí, kterou jsem organizovala minulý měsíc, byla humanitární sbírka na pomoc ohroženým rodinám v pohraničí.

Kdyby ses musela rozhodnout pro jednu ze služeb, které jsi uvedla, která by to byla a proč?

Asi by to byla práce na farním časopise. A proč? Těžko říct. Snad i trochu z nos-

talgie. Za těch deset let jsem s Manou tak nějak srostla...

Nyní jsem si připravil dotaz, jak se říká, z úplně jiného soudku: Doma v knihovně máš Pedagogiku od kardinála Tomáška. Jak se dnes žije věřícímu učiteli na základní škole?

Zmíněnou knížku mi kdysi věnovali rodiče a jsem za to moc ráda. Moudrost kardinála Tomáška mi často byla pomocníkem. V podtitulu knihy je uvedeno pro vychovatele a rodiče, takže může být přínosem nejen pedagogům. Dnes už nikdo nerozlišuje, zda je učitel věřící, či nevěřící. Učitel je buď dobrý, nebo špatný, oblíbený, či neoblíbený. Tak to nakonec chodí v každé profesi. Nad věřícím učitelem už nevisí Damoklův meč, když projeví vlastní názor, když má na krku křížek, když je viděn v kostele, když vypravuje o bezpráví v totalitě, když se zmiňuje o Ježíši Kristu, o stvoření, o tom, že existuje náboženská svoboda...

A jaké to bylo před rokem 1989, tedy v době totality?

Tehdy byl věřící učitel tak trochu kaskadér. Stále jsme cítili v zádech ja-

kousi nejistotu, čekali jsme, kdy spadne klec. To, že se mi splnil životní sen stát se učitelkou a že jsem mohla učit, přestože jsem odmítla vstoupit do KSČ a nikdy jsem svou víru netajila, považuji za jeden ze zázraků v mém životě. Kuriózní je, že bývalá soudružka kolegyně, která mě vehementně denně přesvědčovala o tom, ať do strany vstoupím, se krátce po sametové revoluci nechala birmovat...

A nyní zpět do farnosti, přímo k Maně, na jejíž tvorbě se jako členka redakční rady podílíš od samého počátku. Určitě není snadné hledat pro rodičovské okénko stále nová témata, kde nacházíš inspiraci?

Stačí zaslechnout nějakou poznámku ve škole, zahlédnout drobnou událost v tramvaji či na ulici, povyprávět s vnoučky, přečíst nějaké přísloví, zalistovat náhodně v knize, Bibli, časopise a stačí slovo, které evokuje myšlenku a inspirace je tady. Prostě dívám se kolem sebe a doufám, že něco naskočí. Někdy je to ale skutečně problém. Několikrát jsem už okénko pro rodiče vypustila, protože jsem měla období jakéhosi vyhoření. Uzávěrka na krku a inspirace žádná.

Myslíš si, že v Maně mají své místo i články, jejichž ambicí je nabídnout inspiraci pro výchovu?

Vtipné jazyky říkají, že učitelství není povolání, ale diagnóza. Proto si myslím, z hlediska své „diagnózy“, že ano. Pokud by Mana byla pouhým farním zpravodajem, pak určitě ne. Nazýváme se ale časopisem, proto dle mého názoru inspirace pro výchovu nemusí být na škodu. Vždyť i v Desateru je sedm příkázání věnováno vlastně vztahu k bližním a morálce. Výchova křesťanská ale nesmí zapomínat na Autoritu Nejvyšší – na Boha.

A na závěr tradiční krátký dotazník. Je nějaký svatý (světec), který Tě zvlášť inspiruje?

Mám-li jmenovat jen jednu osobu, pak to bude Matka Tereza.

Oblíbená kniha a film?

Mám ráda knihy Tomáše Halíka a v poslední době Marka Orko Váchy. A z dětství je pro mne nezapomenutelná Babička Boženy Němcové.

Velký dojem na mne udělal před nedávnem film Exodus: Bohové a králové. Ráda si odpočinu u dobrých starších českých veseloher a detektivek.

Kterou píseň či skladbu by sis pustila, kdyby ses cítila opravdu mizerně?

Blíž k tobě, Bože můj...

Děkuji za rozhovor, přeji vše dobré...

▲ za redakci se ptal Lukáš Volný

Biblická hádanka

Kdo byl Malchos (Malchus)?

Odpověď na biblickou hádanku z minulého čísla

Matoušovo evangelium 10,2–4 uvádí:

Jména těch dvanácti apoštolů jsou: první Šimon zvaný Petr, jeho bratr Ondřej, Jakub Zebedeův, jeho bratr Jan, Filip, Bartoloměj, Tomáš, celník Matouš, Jakub Alfeův, Tadeáš, Šimon Kananejský a Iškariotský Jidáš, který ho pak zradil.

▲ připravila Broňa Volná

VESELÝ

Po lese chodí strašně naštvaný medvěd. Leden, všude okolo sníh, mrzne až praští. Medvěd tu kopne do jedličky, tu do smrčku a nadává: „Proč jsem si, já hlupák, dával v září to kafe...?!“

Malá stonožka přijde s maminkou do prodejny obuvi. A mrňous pláče: „Mami, prosím tě, nekupuj mi zase šněrovací.“

Co udělá červotoč, který zatouží po čerstvém vzduchu? Přestěhuje se do hole člena horské služby.

Plazí se dva hadi v poušti. Jeden se ptá druhého: „Tati, jsme jedovatí?“ „Jsme. Proč se ptáš?“ „Protože jsem se právě kousnul do jazyka.“

▲ vybral Dalibor Vitásek

MODLITBA

Modlitba za ochranu

Pane Ježíši, pomoz nám, abychom v tomto měnícím se světě zůstávali věrni hodnotám, které jsi nám dal. Ochraň nás přede všemi nebezpečími duše i těla a daruj nám jistotu poznání, že skrze Tvou lásku k nám jsme osvobozeni od úzkosti a strachu z toho, co má přijít.

Daruj nám důvěru a sílu vyvarovat se hříchu, abychom si uchovali čisté srdce i mysl a mohli tak navždy stát blízko Tebe. Ochraňuj nás a naše rodiny od veškerého zla. Amen

▲ z materiálů hnutí Modlitby otců

OKÉNKO PRO DĚTI

Všechny děti, které byly na mikrochaloupce, určitě znají Davida a Goliáše. Vědí, že právě David, ten nejmenší a nejmladší ze všech bratrů, toho velkého Goliáše porazil. A určitě také všichni

znáte Pannu Marii. Ona vlastně byla takový malý David. Nebyla bohatá a neměla žádné zlaté šperky ani drahé šaty. Pocházela z městečka jménem Nazaret, o kterém se dokonce říkalo, že

z něj nemůže vzejít nic dobrého. A co z něj vzešlo? Právě tam Maria počala Pána Ježíše. Tady nám znova Bůh ukázal, že nezáleží na tom, jestli je člověk velký nebo malý, slabý nebo silný... Jsme silní s Ním. Naše víra je naše síla. Ať jsme jacíkoliv, on nás má rád takové, jací jsme ☺.

▲ Sára Šolcová

OKÉNKO PRO RODIČE

Pravdu nelze hlásat bez lásky, lásku nelze hlásat bez pravdy...

Toto motto z jedné webové stránky mě inspirovalo k napsání následujících řádků.

Před několika lety jsem na stránkách Many připomněla moudré latinské přísloví *Verba movent, exempla trahunt* (slova hýbají, příklady táhnou). Dnes je opakuji znovu. Ve výchově dětí a mládeže je to totiž zásada číslo jedna. Velmi mě znepokojuje a mrzí, když kolem sebe vidím, jak si někteří lidé, dokonce i někteří rodiče a autority, závažnost těchto slov neuvědomují. Nemám teď na mysli např. chování, jednání a vyjadřování některých čelných představitelů našeho státu, ale zůstanu při zemi v každodenním všedním životě. Nejednou jsem byla svědkem situace, kdy maminka stojí s dítětem na přechodu pro chodce a vysvětluje mu, že červená znamená stát. Ale většina lidí z davu klidně kolem nich projde a vo-

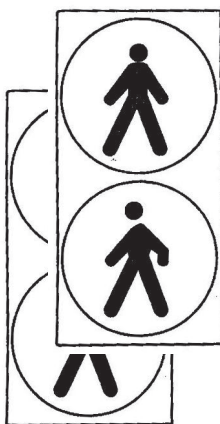
zovku přejde, protože „přece nic nejede“. Na jedné straně slovo, na druhé příklad. Dětem se vštěpují poznatky o škodlivosti alkoholu, o nebezpečí vzniku návyku – slova.

A příklad – na, napij se, ta trocha ti neublíží. Dítě si v prvouce či na dopravním hřišti osvojuje dodržování dopravních předpisů – slova. A pak jede jako spolujezdec v autě a řidič předpisy porušuje – příklad. Katastrofální pro výchovu je tvrzení „když to nikdo nevidí a nikdo to neřeší, policajti nás nechytí, tak se vlastně nic neděje“.

Kristus ale přece říká: „Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Božího, Bohu.“ (Mt 22,21)

A hlavně – budme pravdiví, děti nás vnímají a ...*příklady táhnou*.

▲ Broňa Volná

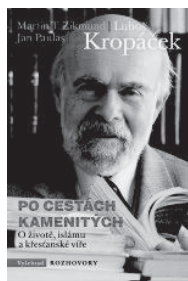

KNIŽNÍ OKÉNKO

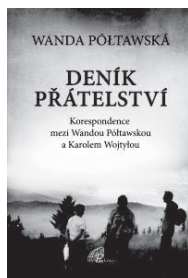
Nové knihy z farní knihovny

PAULAS, Jan – ZIKMUND, T. Martin – KROPÁČEK, Luboš: Po cestách kamenitých. O životě, islámu a křesťanské víře

Islamolog a afrikanista Luboš Kropáček se již desítky let věnuje putování po ne-

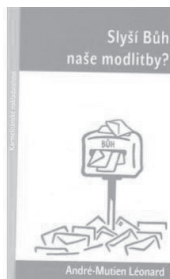

schůdných cestách poznávání dějin a kultury islámského světa. Rozhovor, který s ním vedli dva zkušení novináři, sleduje nejprve životní příběh absolventa arabistiky, anglistiky a afrikanistiky v Praze. Islám, islámský fundamentalismus a život muslimské společnosti pak představuje druhé významné téma knihy, třetím je křesťanská víra, pevný základ a opora v mnoha nelehkých životních situacích.

POLTAWSKÁ, Wanda: Deník přátelství. Korespondence mezi Wandou Półtawskou a Karolem Wojtyłou
Neobvyklá kniha o neobvyklém přátelství. Nejde o autobiografii ani o pouhé

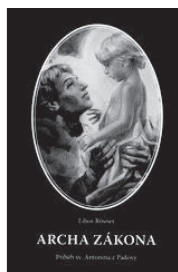
vzpomínky na Jana Pavla II. V této knize sledujeme autorčin duchovní život skrze zaznamenaná rozjímání, jež posílala svému duchovnímu otci Karolu Wojtyłovi (i poté, co se stal papežem), a 46 listů, kterými jí odpovídal a sdílel s ní a její rodinou svůj život.

Léonard, André-Mu-tien: Slyší Bůh naše modlitby?

Belgický biskup nabízí nejen mladým čtenářům poctivou odpověď na otázku, kterou si klademe všichni. Jednoduchým jazykem

uvádí do hluboké pravdy o prosebné modlitbě. Komentuje postoje biblických postav, které Ježíše o něco prosily, vysvětluje Boží reakce. Dotýká se otázky modlitby za zemřelé, prostřednictví svatých i Ježíšova přehánění. Upozorňuje na některá nebezpečí, odhaluje problematické způsoby křesťanského uvažování. A spolehlivě posílí vaši víru v Boží slovo, jeho návrat, lásku a zázraky.

RÖSNER, Libor: Archa Zákona

Autor Libor Rösner, Krnovák, čtenářům Many známý jako dlouholetý přispěvatel Knižního okénka. Ve své knížce poutavě a barvitě líčí životní

příběh sv. Antonína z Padovy od jeho raného dětství až po svatořečení papežem Řehořem IX. v roce 1232, pouhý rok po Antonínově smrti.

▲ připravila Majka Dostálová

TEOLOGICKÉ OKÉNKO

Velikonoční radost

Každý rok o Velikonocích, konkrétně při sobotní vigílii Zmrtvýchvstání Páně, netrpělivě očekávám okamžik, kdy se po posledním starozákonním čtení rozsvítí od paškálu svíce na oltáři, rozezní se zvony a zazní zpěv nás – vykoupěných. A rozsvítí se všechna světla v kostele... V ten okamžik si připomínáme a znovuprožíváme největší okamžik dějin lidstva. Dokonce díky mši svaté přímo vstupujeme do děje, který není nijak časově ohraničený, protože Kristova oběť je trvale přítomná. A každý rok potají očekávám, že naše procitnutí v tom proudu Světla a světla bude nejen vnitřně, ale také vnějškově, tedy viditelně, radostné. Nemám na mysli nějaké laciné řehtání se na celé kolo nebo jakýsi americký „keepsmilingový“ úsměv.

Ale nemohu si pomoci, při pohledu od oltáře (ani my u oltáře samozřejmě nejsme výjimkou) prakticky není ve tvářích rozeznatelná jakákoliv změna. To, prosím, není kritika. Jen se pak asi těžko druhým zprostředkovává velikonoční a křesťanská radost obecně, pokud není provázena alespoň minimálními emocemi. Budeme-li jako křesťané s vážnou tváří tvrdit světu, že evangelium je radostná zvěst, můžeme s tímto tvrzením uspět? Velmi mnoho se hovoří o inkulturaci. Jsem přesvědčen, že radovat se z vykoupění i viditelně a přitom ne falešně a trapně, patří k základní výbavě křesťana, který chce být světlem světa.

▲ Lukáš Volný

ROK EUCHARISTIE

Téma pro KVĚTEN

Eucharistie a Maria

Žijeme v nepokojném světě. Na většinu z nás je vytvářen nepříjemný tlak, abychom byli produktivní, efektivní, úspěšní atd. Jsme každodenně obklopeni nevyžádaným hlukem a vystaveni velké rozmanitosti nevyžádaných vjemů. Mnozí si nadto ještě vzácné chvíle klidu dobrovolně naplňují nejružnějším vzrušením. Informace se na nás valí s velkou rychlostí, komerční zábava ukraduje naši schopnost soustředit se. Mnozí z nás žijí dlouhodobě ve stavu

vnitřního nepokoje. V roztržitém životě našeho života je zastavení se před Nejsvětější svátostí oltářní nadlidský úkol. Jak navrátit pokoj svému srdci, abychom dokázali skutečně naslouchat našemu Pánu v Nejsvětější svátosti oltářní? Obrátme se na Pannu Marii, eucharistickou ženu – nechť se stane naší učitelkou pokoje.

Panna Maria hledala své odpovědi u Boha a svým početím bez poskvrny hříchu dědičného má mimořádný lid-

ský vztah k Bohu. Její neposkvrněné srdce ji uschopňuje k tomu, že žije v neustálém spojení s Bohem, v Boží přítomnosti, ve stavu milosti, ve stavu vnitřního pokoje a harmonie. To nebylo, jak se někdy může zdát, samo sebou. I ona se ale musela neustále učit od Pána Ježíše, který nebyl jen jejím synem, ale jakožto Boží Syn i jejím Pánem a Bohem, jejím Spasitelem. Ve škole Panny Marie se učíme eucharistický životní postoj tváří v tvář Pánu: „*Ať se mi stane podle Tvého slova,*“ (Lk 1,36) a „*udělejte všechno, co vám řekne,*“ (Jan 2,5), „*Maria to vše uchovávala ve svém srdci a rozvažovala o tom*“ (Lk 2,19). Panna Maria nás učí nalézt vnitřní pokoj, abychom dokázali naslouchat Ježíšovi v Nejsvětější svátosti.

Svým postojem nám Panna Maria odhaluje hloubku přikázání lásky (srov. Mt 22,34–40). Odvíjí se od míry lásky, kterou dokážeme mít k sobě. Není tu řeč o sebelásce, ale jde o vědomí, že nás Bůh stvořil ve své dobrotě a řekl, že je to velmi dobré; že nás nestvořil jako dokonalé, ale na cestě k dokonalosti; že jsme byli od počátku chtění a Jím milováni a že je nám vždy k dispozici na naší životní cestě. Část nepokoje zmizí nebo se alespoň zmírní tím, že si uvědomíme, že na to nejsme sami, že si nemusíme dělat přílišné starosti, neboť kdo z nás může o jedinou píď prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat? (srov. Mt 6,1nn) – jednoduše udělejme všechno, co a jak nám řekne.

Svou odevzdaností nám Panna Maria říká, že se máme starat o jediné: abychom poznávali Krista, který je naším obrazem nebeského království, kte-

ré se přiblížilo, a všechno ostatní nám bude přidáno (srov. Mt 6,25.33). To znamená, že se máme podle vzoru Bohorodičky snažit žít v Boží přítomnosti. Nedělat si starost o zítřky a nermoutit se včerejšky. Každý den má dost vlastního trápení. Pokud budeme žít v přítomnosti Boží, pak zakusíme, že místo v nebi je naše jistota a čím hlubší bude naše víra, tím více budeme moci zakusit kousek nebeského království, byť v zárodku, již nyní (srov. Žid 11,1nn).

Svým „*fiat*“ (ať se mi stane podle Tvého slova) nám Panna Maria klade na srdce, že máme mít důvěru v Boha a žít z této důvěry. Když se Bůh stará o přírodu, nepostaral by se o nás, kteří jsme vrcholem stvoření? Tento důvěrný vztah můžeme prožívat v „komůrce“ svého srdce (srov. Mt 6,6). Panně Marii je veškerá okázalost cizí. Mariina důvěra v Boha se ukazuje v její opravdovosti. I my si nemáme nic namlouvat, ale žít v realitě, která je. Duch si nás sám povede hlouběji podle našich duchovních dispozic v té či oné fázi našeho života.

Příklad Panny Marie je pro nás ukázkou jak žít ve světě, neboť tam je naše poslání, aniž bychom se chovali jako bychom byli ze světa. Křesťan nemá svůj domov zde na zemi, ale na věčnosti. Zde žijeme v temnotě a následujeme světlo Kristovo, kamkoli nás povede. Věčnost je od chvíle křtu naše nová realita a skutečnost smrti nám nemá nahánět strach a neklid, ale pokojnou důvěru přerodem ze tmy do blahodárného světla. Pak procházíme temnotou tohoto světa s klidným a otevřeným srdcem.

Maria od svého početí jde svou cestou, kterou jí Bůh ukazuje. Nestará se úzkostlivě o to, co si ostatní lidi o ní (po)myslí, ale spíše jak ji vidí sám Bůh; reflektuje, co jí Bůh tím či oním chtěl říci: uchovává ve svém srdci, aby o tom mohla ve světle Ducha svatého rozvažovat. Nás vybízí k tomu, abychom nechali dění v našem životě dozrát.

Pod křížem vnímáme ženu, která žije ve stavu smíření. Ukazuje nám, že odpuštění přináší vnitřní pokoj. Naopak rozbité či narušené vztahy nabourávají naši vnitřní harmonii. Bůh je nejvyšší milosrdný a jeho milosrdenství se má zviditelnit v našem každodenním životě (srov. Mt 18,27–34), pak můžeme jako Maria, matka milosrdenství, zakusit skutečný vnitřní pokoj, který nás uschopní ke skutečnému naslouchání.

Panna Maria má oči upřené na Ježíše (srov. Mt 8,23–27; 14,24–27). „Zmítáme se v bouři své činnosti jako na širém moři. Ale když pomyslíme na toho, kdo nás vykoupil svou krví, tato myšlenka nás uklidní, jako bychom vplouvali do bezpečného přístavu. I když sami neseeme tíhu své služby, nacházíme odpočinek v tom, co nám jako křesťanům společně patří.“ Je dobré si pravidelně a konkrétně vzpomenout na velké a malé věci, které nám Pán učinil a podle vzoru Panny Marie ho za to dobrořečit (Lk 1,46–55). Tím se ujišťujeme, že On skutečně v našem životě působí. Proč bychom pak spoléhali jen na své vlastní síly?

Anděl Páně Pannu Marii povzbuzuje k tomu, aby se nebála (srov. Lk 1,30). Strach člověka paralyzuje. Křesťan nemusí mít strach, když žije svou identitu

Božího dítěte a chce naslouchat Bohu a s ním kráčet ruku v ruce. Lék na strach je odevzdání se, spočinutí v Bohu. Panna Maria moc dobře znala příběh, jak Izraelité byli pronásledováni Egypťany a Bůh jim skrze Mojžíše kladl na srdce, aby se nebáli, ale vytrvali; jak poté uviděli Hospodina za ně bojovat, když sami v úžasu přihlíželi (srov. Ex 14,13–14.) „Nebojte se! Moc Kristova kříže a vzkříšení je větší než veškeré zlo, z něhož by člověk mohl a musel mít strach. Nebojte se toho, co jste sami vytvořili, nebojte se ani všeho, co člověk vyrobil a čím je den ode dne více ohrožován! A konečně, nebojte se sami sebe! Kristus po svém zmrtvýchvstání řekl apoštolům a ženám: „Nebojte se!“ Tato slova potřebujeme dnes možná více, než kdy jindy. Je nutné, aby zesílila jistota, že existuje ten, který drží v rukou osudy tohoto pomíjivého světa, který má v rukou klíče od smrti a podsvětí, který je alfou i omegou. A tento Někdo je Láska (...) Jen on se může plně zaručit za slova „Nebojte se!“ Strach je velkou překážkou k naslouchání.

Maria sama sebe vnímá jako nepatrnou služebnici Páně (srov. Lk 1,48). Odhaluje nám, že si nemáme na svá bedra brát více než je k životu potřeba. Mnoho našeho vnitřního neklidu, který nám překáží v naslouchání, je vyvoláno nebo nastartováno naším nezdravým životním stylem, stresujícím způsobem života, přemrštěnou ctižádostivostí, nevrlostí, protože nestíháme a přepínáme své síly. Spolu s Pannou Marií se můžeme ponořit do slov žalmu 131: „*Hospodine, mé srdce se nevypíná, nevyvyšuji se mé oči, neženu se za velikými*

věcmi pro mě nedostižnými. Spíše jsem uklidnil a utišil svou duši jako dítě na matčině klíně; jako dítě, tak je má duše ve mně. Doufej Izraeli v Hospodina nyní i navěky.“ Spolu s Ježíšem nás, kteří se lopotíme a jsme obtíženi, zve k duchovnímu občerstvení.

Matka Páně před Alžbětou velebí Hospodina, protože ji učinil veliké věci ten, který je mocný. Vybízí nás, abychom konečně pochopili a přijali za své, že všechno je možné tomu, kdo věří (srov. Mk 9,14–29). Když to skutečně pochopíme, pak rychle vykřikneme tak, jako chlapcův otec: Věřím, pomoz mé slabé víře! (srov. Mk 9,24) „Latinské slovo *humilitas* interpretuje pokoru jako od-

vahu k vlastní pozemskosti, jako odvahu postavit se čelem ke své pozemské existenci a nevyvyšovat se nad vlastní stvoření. Pokora je koneckonců založena na odvaze pohlédnout vlastní pravdě do očí, sestoupit dolů z vysokého trůnu vlastních ideálů a jako člověk se vyrovnat se svou skutečností.“

Chceme-li se naučit eucharistický životní postoj, je potřeba se učit u té, která jako první poklekla před Pánem. Je to postoj naslouchání, život pro druhého a pro Druhého. Panna Maria nás nepokojné učí nalézt vnitřní pokoj, abychom dokázali naslouchat Ježíši v Nejsvětější svátosti a přijímat to, co nám říká.

Modlitba

Blahoslavená Panno Maria, Královno pokoje, tebe pokorně, s prostým srdcem a vírou žádáme, abys nás, naše rodiny i tento svět vedla k Ježíšovi, Králi pokoje. Kéž bude on Králem našeho srdce a Králem našeho pokoje. Ty, ó Panno Maria, veď nás, abychom i my měli odvahu přijmout Ježíše nejen do své náruče, ale i do svého srdce tak, jako jsi to učinila ty. Kéž Ježíš na tvou mocnou přímluvu zklidní všechno, co je v nás nepokojné. Nech, ať každé srdce a

každá rodina uslyší v srdci Ježíšův pozdrav, kterým pozdravil své vystrašené apoštoly po zmrtvýchvstání: „Pokoj vám!“ Přimlouvej se za nás u Ježíše tak, jako jsi to dělala na svatbě v Káně Galilejské, kde sis jako první všimla, že nemají víno. Tak také dnes, ó Matko, nejlépe vidíš, co nemáme a co je pro nás nejpotřebnější, co nám může dát pouze Ježíš. Ježíši tichý, srdce pokorného, na přímluvu své matky přetvoř naše srdce podle srdce svého. Amen.

▲ z metodických materiálů NEK
vybrala Broňa Volná

MANA – Měsíční Aktuality Naší fArnosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Třebovice,
V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Třebovice, tel.: +420 596 964 942
<http://www.farnosttrebovice.cz>, <http://www.facebook.com/trebovicka.farnost>

Evidenční číslo: MK ČR E 16325

Kontaktní osoba: Dalibor Vitásek, e-mail: dali.vita@gmail.com

Náklady na výrobu a tisk jsou 10 Kč, uzávěrka příštího čísla je 15. 5. 2015

Velkopáteční křížová cesta

Prvokomunikanti a novokřtění Bílé soboty

